

adgang til optagelse i kommunale dagtilbud som andre børn. Det skal stå soleklart.

Vi har også hæftet os ved det faktum, at regeringen ved flere lejligheder – også statsministeren, tror jeg – i debatter i denne sal har gentaget løftet om en pasningsgaranti, som det bliver kaldt, og da jeg lyttede til socialministerens indlæg, hørte jeg det blive gentaget her fra talerstolen.

Med det udgangspunkt må vi fra min folketingsgruppes side afvise lovforslaget. Vi mener, det er for firkantet og for rigoristisk som løsningsmodel.

Det, som man må tilråde de mennesker, som kommer i problemer, er det, som Socialdemokratiets ordfører var inde på i sit indlæg heroppefra: at tilsynsrådet så må gribe ind. Og de konkrete tilfælde, der måtte være, hvor arbejdsløses børn ikke kan blive passet i hvert fald i en vis periode, må vi så have lagt på bordet og tage fat i.

Vi er helt enige i, at står man i en helt akut situation, den situation, der blev ridset op her – jeg tror, det var socialministeren, der gjorde det – hvor en arbejdsløs skal have sit barn i børnehave og der er en, som risikerer at miste sit job, hvis vedkommende ikke får sit barn i børnehave, må den enkelte kommune i dette tilfælde have mulighed for at give det barn, hvis forældre er truet af arbejdsløshed, en foreløbig prioritering.

Bruno Jerup (EL):

Det er jo tydeligt at høre, at der er forskellig, skal vi sige modstand imod dette lovforslag.

Den 7. februar vedtog Folketinget en motive-ret dagsorden, som opfordrer regeringen til at følge forhandlingerne vedrørende børnepasningsgarantien op, så den bliver landsdækkende inden udgangen af 1995, og det er klart, at der i princippet ikke er noget problem, hvis det er sådan, at den garanti inden udgangen af 1995 holder. Men det ændrer ikke ved, at man stadig væk kan forestille sig, at visse kommuner også i fremtiden vil frasortere arbejdsløse, selv om der ikke er nogen kø. Det findes der allerede adskillige eksempler på. Fordi man sikrer en pasningsgaranti, er det jo ikke nogen garanti imod, at kommunerne stadig væk kan finde metoder til at fjerne de arbejdsløses ret til at få deres børn passet i daginstitutionerne.

På baggrund af SF's indlæg kunne man godt få den opfattelse, at problemet ville være løst meget hurtigt, hvis vi bare sørgede for at klare

det med pasningsgarantien. Men kommunerne er blevet dygtigere. Nu kalder de det konkrete skøn, når det er sådan, at de arbejdsløses børn ryger bagest i køen. I stedet for at sige det, som det er, så siger de: Vi har foretaget et konkret individuelt skøn, og vores skøn er, at du ikke skal have en plads.

Det er allerede en udbredt praksis i kommunerne at skønne, om man har et såkaldt dokumenteret pasningsbehov, hvilket på jævnt dansk vil sige, at har man arbejde, står man på første klasse, når det handler om at få plads til sit barn, og er man arbejdsløs, bliver behovet afpasset efter efterspørgslen, idet man kalder de arbejdsløses og bistandsklienternes behov for en daginstitutionsplads for overefterspørgsel og vil indrette åbne pædagogiske væresteder, hvilket dækker over, at de arbejdsløse og bistandsklienterne selv skal passe deres børn. Der er al mulig grund til at frygte, at sådan et tilbud vil blive fortolket som en indfrielse af pasningsgarantien.

Står de arbejdsløse til rådighed for arbejdsmarkedet, hvis de skal passe deres børn? I princippet kan de arbejdsløse ikke stå til rådighed for arbejdsmarkedet, herunder tilmelde sig kurser, når de ikke kan få passet deres børn. Kommunen kan ikke se bort fra det faktum, at de arbejdsløse ikke opfylder deres forpligtelser og som følge deraf kan miste understøttelsen.

Hvad er børnenes behov så? Hvor er børnene henne i al denne ståhej om ståen til rådighed for dit og dat, samlet skøn, konkret vurdering osv.? Hvor er deres behov, og hvorfor bliver børnenes behov for at være i kontakt med andre børn og for at være i nogle situationer, hvor de får et pædagogisk tilbud, som kan være med til at udvikle dem, overhovedet ikke trukket frem?

Er det, fordi det til syvende og sidst handler om arbejdsmarkedets behov for fleksibel arbejdskraft? Børnene og deres behov kommer i den forbindelse altid i sidste ende. Tilsyneladende fokuserer man ikke på, at det kan være hårdt for et barn at være alene hjemme med en voksen og vide, at alle kammeraterne er i børnehaven. Det kan godt være, at barnet ikke har noget akut pasningsbehov, men hvad med det sociale behov, hvad med behovet for fællesskab med andre børn?

Enhedslistens forslag skal sikre, at anciennitetsprincippet lægges til grund, og vi har fremsat dette lovforslag på grund af længere tids debat om lovligheden i at udelukke de arbejdsløses børn fra de kommunale institutioner.